

Ingen bad om ordet.

Lovforslagets §§ 1 og 2 og dets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse imod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning i henhold til grundlovens § 47 med hensyn til statsregnskabet for finansåret 1962-63.

(Udvalgets betænkning med tilhørende forslag til folketingsbeslutning (nr. XIX) findes i tillæg B. sp. 1057).

Sagen sattes til forhandling.

H. Larsen (Bjerre): Da der i offentligheden har været en del bevægelse i anledning af statsrevisorernes tillægsbetænkning, som endog opnåede det fornemme prædikat bestseller i dagbladet Information, vil det være rimeligt at knytte et par stilkfærdige, men derfor ikke mindre alvorligt mente principielle betragtninger til den indstilling, jeg har den ære at fremlægge for det høje ting på et enigt udvalgs vegne. Med henvisning til den af folketingsudvalget afgivne betænkning, der indgående belyser de problemer, som har rejst sig i forbindelse med både hovedbetænkningen og tillægsbetænkningen fra de valgte statsrevisorer vedrørende statsregnskabet for 1962-63, vil det være forsvarligt for mig alene at begrænse mig til disse rent principielle betragtninger om overholdelse af grundlovens § 46.

Vort udvalg har på ny fået bekræftet, at det ofte kan være forbundet med store vanskeligheder at overholde bevillingspraksis, fordi rammerne nu engang ikke giver fornøden bevægelsesfrihed, men sammenholder vi den betænkning, der her er til behandling, med tidligere afgivne betænkninger, er det værd at fremhæve, at de skete henstillinger om overholdelse af bevillings-

praksis har givet resultater, hvilket udvalget gerne vil udtale sin anerkendelse af.

Det nytter dog ikke at dølge den bekymring, som jeg tror hele udvalget nærer med hensyn til betydelige overskridelser, der gang på gang kan konstateres i forbindelse med offentlig anlægsvirksomhed. Det må være yderst magtpåliggende for folketingset helt klart at sige til alle, som tillidsfuldt får overladt dispositionsret over offentlige midler, at disse midler må skøttes mindst med samme iver som den, der bliver egne midler til del.

Vor opmærksomhed er med stigende styrke vendt i retning af den administrationsform, der bygger på begrebet selvejende institution — et i øvrigt særdeles velegnet instrument til frugtbargørelse af et fælles privat og offentligt initiativ, hvorfor det er uhyre vigtigt, at formen ikke ødelægges gennem bevillingsmisbrug. Med den alvor, der naturligt følger ord, som gives adgang over folketingsets talerstol, må det siges til enhver selvejende institution: lad ikke buen spænde, til den brister. Skal respekten for folketingsets bevillingsmyndighed bevares — og det er i alles interesse at det sker — kan fortsatte handlinger bygget på de store overskridelsers mønster ikke undgå at udløse beslutninger i det høje ting, som meget vel kan blive lige smertelige for den, der har gjort sig skyldig i manglende opfyldelse af ansvarspligt over for den bevillende myndighed, som for den, der må bære det parlamentariske ansvar under de yderst stramme regler i vor bevillingspraksis. Derfor mødes den høje regering og folketingset i en dyb fælles interesse, når det helt klart og uden mulighed for fortolkninger bliver sagt, at overskridelser af givne bevillinger, som ikke på rimelig måde er varslet gennem vore forfatningsmæssige kanaler, ministerier og finansudvalg, er det nytteløst at komme til folketingset og søge dækning for. Disse uvarslede overskridelser må være statslige midler uvedkommende. Det må være i strid med den tillid, hvorpå det høje tings mandater hviler, om nogen lades tilbage i tvivl om vigtigheden af nøje indseende med overholdelse af gængs bevillingspraksis.

Men der ikke er almindelig enighed om, at den bedste måde, hvorpå vi kan udvikle parlamentets anseelse, består i den mest